

Vänsterpress om Mellanöstern – december 2015

Denna artikelsamling handlar mest (men inte enbart) om Turkiet, där Erdogan-regeringen spelar ett mycket farligt spel – där demokratiska rättigheter alltmer sätts på undantag och där man riktar huvudslagen, inte mot islamistiska terrorister som IS/Daesh eller al-Nusra, utan mot kurder i både Turkiet och Syrien. Förutom Turkiet riktas även strålkastarljuset mot de syriska kurdernas teori och praktik. Dessutom tar en artikel upp den uppmärksammade terroristdomen i Göteborg som meddelades den 14 december.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under denna höst (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern - oktober 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Turkiet – början av augusti 2015](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – månadsskiftet juli-augusti 2015](#).

Martin Fahlgren 21/10 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Pressfriheten allt mer trängd i Turkiet</i>	<i>1</i>
Arbetarmakt	2
<i>Riksdagsfoajén ockuperades för att uppmärksamma Turkiets terror mot kurderna</i>	<i>2</i>
Internationalen	4
<i>Rojava bortom revolutionsromantiken</i>	<i>4</i>
<i>Hopp och förtvivlan i Erdoğan's Turkiet</i>	<i>8</i>
Offensiv	8
<i>Erdoğan's våldsvåg fortsätter</i>	<i>8</i>
Proletären.....	10
<i>"AKP-regeringen är västs marionett"</i>	<i>10</i>
<i>Terrordömda var vapenbröder med svenskstödd opposition</i>	<i>12</i>

Arbetaren

Pressfriheten allt mer trängd i Turkiet

Joris Leverink,IPS

Arbetaren 5/12 2015

Under de senaste åren har pressfriheten i Turkiet varit på tillbakagång. Kritiker menar att situationen kan vara på väg att förvärras ytterligare efter regeringspartiet AKP:s valseger för drygt en månad sedan.

Bara några dagar efter valet den 1 november begav sig Beyza Kural, reporter på den oberoende nyhetssajten Bianet, till universitetet i Istanbul för att bevaka den spända stämningen mellan demonstranter och polis i samband med en studentprotest.

Väl framme blev Beyza Kural utan tydlig anledning misshandlad av en grupp civila poliser. Hon fick handfängsel men undgick att bli gripen tack vare att en grupp kollegor lade sig i polisens agerande.

Händelsen filmades dock, och på filmen kan man höra en av poliserna skrika till Beyza Kural: "Från och med nu kommer inget att vara som förr. Det kommer vi att lära er."

Videofilmen spreds snabbt på sociala medier och via oberoende mediesajter. Många kritiska röster menar att polisens ord bekräftar deras farhågor – att regeringspartiet AKP planerar att i ännu högre grad tysta kritiska röster efter den senaste valsegern.

Den oberoende organisationen Freedom House har redan tidigare beskrivit pressen i Turkiet som "icke fri", medan Reportrar utan gränsers pressfrihetsindex placerar landet på den föga hedrande platsen 149 av 180 jämförda länder.

När landets premiärminister Ahmet Davutoğlu nyligen intervjuades av CNN svarade han på den kritik som framförts mot regeringens tillslag mot pressen genom att hänvisa till sin egen bakgrund som kolumnist på 1990-talet.

– Pressfrihet och intellektuell frihet är mycket viktiga frågor för mig, sade han.

Uttalandet ifrågasätts dock av de många kritiker som har tydligt i minne hur turkisk polis bara två veckor tidigare gjorde en razzia mot mediegruppen Ipek Medya och stängde ned flera oppositionella tidningar och tv-kanaler.

Räden genomfördes tidigt på morgonen den 28 oktober och polisen använde tårgas och vattenkanoner för att skingra hundratals journalister och andra protesterande som försökte hindra polisen från att ta sig in i byggnaden.

Polisen lyckades dock ta sig in på redaktionen, där de avbröt den ena tv-kanalens direktsända rapportering om tillslaget. Mediegruppen togs över av statliga förvaltare, samtidigt som utgivningen av dagstidningarna Bugün och Millet stoppades.

Efter tillslaget mot Ipek Medya var Johann Bühr, chef för Reportrar utan gränsers avdelning för Östeuropa och Centralasien, mycket kritisk.

– Förföljelsen av kritiska medier har nått en extremt oroande nivå inför valet. Myndigheternas beslut att tysta Ipek Medya är bara det senaste exemplet på detta, sade han.

Men tillslagen mot de kritiska medierna har fortsatt. Torsdagen den 26 november greps Can DüNDAR, chefredaktör för dagstidningen Cumhuriyet, samt tidningens chef i Ankara, Erdem Gül, anklagade för att ha stöttat terrorism och för att ha avslöjat statshemligheter.

Gripandena kom efter att deras tidning tidigare avslöjat hur den turkiska säkerhetstjänsten illegalt försökt smugla vapen och ammunition till jihadistgrupper i grannlandet Syrien.

Enligt en granskning gjord av nyhetssajten Bianet censurerades 101 webbsajter, 40 Twitterkonton och 178 nyhetsartiklar i Turkiet bara mellan juli och september i år. Detta samtidigt som ett stort antal journalister uppges ha blivit gripna, stämda eller attackerade.

Kritiker menar att det turkiska medielandskapet numera präglas av censur. Kritiska röster uppges bli utsatta för falska anklagelser om skattebrott eller för att sprida terrorpropaganda. Enligt Bianet blev 61 personer under perioden mellan juli och september i år anklagade, åtalade eller gripna för att ha "förolämpat" president Recep Tayyip Erdoğan.

Tio dagar innan valet den 1 november uppges en 14-årig pojke ha tvingats tillbringa natten i en poliscell efter att ha anklagats för att ha förolämpat presidenten i ett inlägg på Facebook. Pojken släpptes dagen efter på grund av sin låga ålder, men fallet anses av kritiker vara ett exempel på det rådande klimatet i landet.

Arbetarmakt

Riksdagsfoajén ockuperades för att uppmärksamma Turkiets terror mot kurderna

Jens-Hugo Nyberg

Arbetarmakt 17/12 2015

I april avslutade Turkiet eld upphöret och fredsförhandlingarna med PKK. Sedan dess har en rad övergrepp begåtts mot den kurdiska civilbefolkningen samt mot kurdiska och turkiska fredsaktivister. Flera kurdiska städer har belägrats och beskjutits, Cizire har utsatts för detta tre gånger. Förutom det våld som turkiska trupper och säkerhetsstyrkor har utövat har dessutom en lång rad våldsdåd skett mot i första hand det pro-kurdiska vänsterpartiets HDP, vars möten och lokaler i många städer har angripits och bränts ned. Detta har uppenbarligen skett med myndigheternas tysta medgivande, då säkerhetsstyrkorna har låtit attackerna fortgå. President Erdogan har ett uppenbart motiv till den nya våg av terror han har släppt loss: han vill återta sitt parti AKP:s majoritet i parlamentet. Det åter uppblossande kriget mot kurderna har för honom två fördelar: inte bara lyckas han piska upp och rida på en chauvinistisk och reaktionär våg, om han därigenom skulle lyckas sänka HDP under parlamentets absurt höga spärr på 10 % minskar direkt hans parlamentariska motståndare.

Stor uppmärksamhet riktas mot IS/Daesh, och som en del av detta kurderna i Rojava vars självförsvarsstyrkor YPJ och YPG är de som effektivast bekämpar dem. Däremot är det betydligt tystare om befolkningen i turkiska Kurdistan och den terror de utsätts för från Erdogans militär. Den uppenbara anledningen till detta är att Turkiet är medlem i NATO och en av USA:s viktigaste allierade. Då kan Vita huset och Pentagon lätt svälja hyckleriet i att utmåla IS/Daesh som den viktigaste fienden att bekämpa, samtidigt som Turkiet tillåts hugga kurderna i ryggen när de bekämpar just IS/Daesh.

15 december arrangerade Aktionsgruppen för solidaritet med Bakur en protest vid Riksdagen för att kräva att Sveriges regering, ledd av Socialdemokraterna, tar ställning mot den pågående terrorn mot kurderna – istället för att tillsammans med EU bidra till att stödja Turkiet både politiskt och ekonomiskt, och därmed legitimera det som sker. Kraven var

Dra in allt ekonomiskt stöd till Turkiet
 Erkänn den pågående förföljelsen av kurder
 Ta ställning mot Erdogans rasistiska och fascistiska välde
 Ta ställning för kurdernas rätt att försvara sig

En grupp på omkring 20 personer, huvudsakligen kurder, gick därför till Riksdagen för att kräva att få prata med någon minister, eller åtminstone riksdagsledamot. När någon gick igenom dörren in till receptionen passade hela gruppen på att slinka in, trots att vakten högljutt invände. Flera vakter anlände och uppmanade demonstranterna att lämna lokalen, så kunde de fortsätta att diskutera att kontakta någon politiker utanför istället. De berättade att annars skulle polisen komma, och eftersom hela Riksdagen är ett skyddsområde kan intrång i värsta fall ge fängelse. Alla som deltog i protesten var dock förberedda på detta och var redan i förväg överens om att stanna kvar för att kräva att få prata med någon ansvarig politiker. Försöken att komma i kontakt med någon ledamot fortsatte, och efter att ha misslyckats med sina övertalningsförsök höll Riksdagens vakter en låg profil och bevakade mest ställningarna.

Som utlovat kom så även polisen dit. De två första på plats var två konstaplar med automatvapen. Dessa gjorde vissa försök att sätta sig i respekt, och berättade bland annat att det är strängt förbjudet att fotografera där inne. Då det är ett skyddsområde kan sådant ge fängelse. All fotografering upphörde, men i övrigt hade de inte så stor inverkan på demonstranterna som de nog hade hoppats.

Snart anlände en grupp på närmare tio poliser. De fortsatte på det inslagna spåret: det är inte tillåtet att sitta där, intrång på skyddsområde kan ge fängelse, det är bäst att ni går ut så kan vi fortsätta prata där, annars kommer vi att tvingas bära ut er etc. Alla som olovligen gjorde intrång för att uppmärksamma terrorn mot kurderna var ju som sagt inställda på detta, så inte heller detta hade någon effekt. Minuterna gick, och en stöddemonstration formerades även utanför av aktivister som hade kommit för sent för att slinka in i foajén. Någon politiker som ville prata med demonstranterna syntes inte till, men som väntat kom det snart ytterligare en grupp konstaplar. Detta ökade dock inte kraften i deras nu ganska välkända argument, och som väntat började de istället snart att handgripligen bära ut folk. Sven-Erik Olsson, press talesman för Stockholmspolisens, ville inte bekräfta att någon bars ut därifrån. Med tanke på att vi som var där tydligt såg vad som hände, och på att exempelvis Aftonbladets bilder inte lämnar något tvivel om att flera personer handgripligen bars ut av flera poliser kan man ju undra vad de ville uppnå med detta. Gammal vana kanske?

Efter att protesten handgripligen flyttats fortsatte den utanför Riksdagen

När samtliga hade burits ut, de flesta medan de ropade slagord som "Kurdistan blöder – Sverige är tyst!" eller "Stoppa massakern i Kurdistan", formerade både de som varit inne och de som stod utanför om sig till en gemensam manifestation. "Kurdistan – solidaritet", "Terrorist Erdogan" och "Vad vill vi ha? Fred!" och andra talkörer ropades. Efter att ha stått där ett tag – fortfarande utan att någon politiker kom för att prata eller ens fråga vad protesten rörde sig om – formerades en demonstration som gick uppför Drottninggatan fram till Sergels torg, där den upplöstes. Aktionerna väckte viss uppståndelse i alla fall, och framför allt var det en viktig solidaritetsmanifestation för de kurder som kämpar mot Erdogans repression. Det kommer givetvis att krävas betydligt mera för att verkligen förändra situationen – men det är just modiga och principfasta aktioner som denna som kan visa vägen.

Internationalen

Rojava bortom revolutionsromantiken

Arash Gelichkan

Internationalen 11/12 2015

Den kurdiska regionen Rojava i norra Syrien försöker förverkliga Öcalans idéer om demokratisk konfederalism, en sorts blandekonomi med kooperativ sida vid sida med kapitalet. Men kan självorganiseringen gå bortom etnicitet och undvika att hamna i imperialismens fälla?

I det kurddominerade norra Syrien, Rojava, har det Demokratiska unionspartiet PYD upprättat tre självorganiserade kantoner där gräsrotsdemokratins grönskar. Dess väpnade självförsvarsstyrkor YPG/YPJ med modiga kvinnor och män i spetsen har fört ett heroiskt motstånd mot jihadisterna i IS som vill ödelägga allt vad progressiva ideal heter. Utvecklingen i Rojava har elektrifierat vänsterrörelser över hela världen och fått en sällan skådad praktisk solidaritet med Mellanösterns folk att flamma upp.

Samtidigt har det i hög grad saknats en analys av ur vilka förhållanden självorganiseringen i Rojava växt fram och den ideologi PYD inspirerats av. PYD är en avläggare till Kurdistans arbetarparti PKK i Turkiet där partiets ledare Abdullah Öcalan sitter fängslad sedan 1999. Fängslandet blev startskottet på förvandlingen av PKK från en kurdisk nationalistisk rörelse med stalinistiska förtecken till någonting helt annat.

Inspirerad av den amerikanske ekoanarkisten Murray Bookchin började Öcalan skissa på en ny socio-politisk organisationsmodell bortom nationalstaten som han kallar demokratisk konfederalism. Och det är denna modell PYD försöker förverkliga i Rojava.

En kurdisk soldat ser ut över ett territorium som har återerövrats från IS

Det är svårt att ringa in vad demokratisk konfederalism egentligen innebär. Men det är ett försök att gå bortom nationalstaten till förmån för självorganisering och beslutsfattande på gräsrotsnivå. Arbetaren publicerade för tio år sedan en översatt text av Öcalan om denna nya styrelseform: ”Här är det lokalsamhällena som samtalar, diskuterar och fattar beslut. Från basen upp till toppen formar valda delegater en lös samordningsstruktur. De kommer att vara folkets valda representanter för ett år i taget.”

Genomgående i Öcalans texter idealiseras den kurdiska kulturtraditionen. Demokratisk konfederalism ses som en organiskt framväxande struktur som vilar på den kurdiska civilisationens rötter.

”Dess kraft kommer från det kurdiska folkets djupa rötter och Mesopotamiens rika kulturtradition, baserad på det naturliga samhällets kommunuppbbyggnad. Genom hela sin historia har kurderna föredragit klansystem och stamfederationer och kämpat för att stå emot centraliserade regeringar” står det i artikeln som publicerades i *Arbetaren*.

I Öcalans pamflett *Demokratisk konfederalism* skriver han att systemet bygger på historiska erfarenheter av självstyre från tiden innan den kapitalistiska moderniteten slog igenom: ”Historiskt har människor alltid formerat lösa grupper av klaner, stammar eller andra samhällen med federala kännetecken. På det här sättet kunde de alltid bevara sin interna autonomi.”

Öcalan menar att dessa feodala samhällen kunde bevara sin ”interna autonomi”. Samtidigt måste han vara medveten om att de ekonomiska och sociala förhållandena inom dessa samhällen knappast var frihetliga. Men det viktiga här tycks vara samhällenas autonomi från externa krafter oaktat interna motsättningar. Faktum är att Öcalan genomgående visar föga uppmärksamhet för klassmotsättningar. Demokratisk konfederalism tycks i första hand handla om det kurdiska samhällets – från fattig till rik – autonomi från utomstående makter. Rojava är naturligtvis inte en perfekt spegelbild av Öcalans idéer. Men här har de försökt

implementera idéerna i praktiken och det ger oss en ledtråd till vad demokratisk konfederalism konkret kan innebära, till exempel när det gäller ekonomi.

Ekonomi i Rojava är hårt ansatt i spåren av det syriska inbördeskriget och prioriteringen är att få igång en ekonomisk infrastruktur för grundläggande livsnödvändigheter. Det är kanske inte de bästa av förutsättningar för en omvälvning av ekonomiska grundvalar. Men redan har många kooperativ startats och land som tidigare ägdes av den syriska staten har omdistribuerats till självorganiserade kollektiv. Det är dock oklart om land som ägs av stora privata jordägare kommer att omfördelas.

Öcalan förespråkar en ”alternativ ekonomi” och i Rojava finns helt klart en ansats att förverkliga visionen. Den ansatsen tycks i hög grad bygga på frivillighet. Finansministern i kantonen Efrin i Rojava, Dr. Amaad Yousef, beskrev i en intervju med nätsajten Rojava report (22/12 2014) de ekonomiska grundsatserna:

”Privat kapital är inte förbjuden men det görs så att det passar våra idéer och vårt system. Vi utvecklar ett system kring kooperativ och kommuner. Men det betyder inte att vi är emot privat kapital. Det kommer komplettera varandra.” Visionen är alltså en blandekonomi med kooperativa inslag. Alex de Jong, redaktör för den socialistiska tidningen *Grenzeloos*, har rentav betecknat visionen som socialdemokratisk.

En fråga som inställer sig när man granskar Rojavas konstitution är om projektet i grunden inte är ett bygge av en nationalstat? Det finns ett nationellt parlament som antar en budget och en regering med verkställande makt. Rojava håller sig med en egen armé, det vill säga självförsvarsstyrkorna YPG/YPJ, och en egen poliskår, kallad Asayish (säkerhet). Många institutioner betecknas som synes med andra namn men är till funktionerna och utformningen väldigt lika de som finns i en nationalstat.

Däremot har systemet en decentraliserad struktur med stor makt hos lokala råd och kommittéer. Frågan är därför om inte Rojava kan ses som en statsbildning med omfattande decentraliserade inslag.

I pamfletten Demokratisk konfederalism skriver Öcalan om att det nya systemet ”tillåter formerandet av olika och diversifierade politiska grupper”. I Rojavas konstitution garanteras rätten att bilda partier och fackföreningar. Men relationen med andra kurdiska partier i Syrien har ändå inte varit friktionsfri.

Den allmänna värnplikten i YPG/YPJ har orsakat protester upprepade gånger. I november protesterade anhängare till Kurdiska nationalrådet KNC mot tvångsrekryteringen och att ledande ungdomsaktivister kidnappats. Enligt syriska oppositionskällor ska PYD:s säkerhetsstyrkor svarat med att sätta upp vägspärrar, stänga av kommunikationsmedel och förvägra journalister möjlighet att rapportera. KNC är lierat med den syriska oppositionen i Nationella koalitionen och kämpar för ett demokratiskt Syrien där kurdernas rätt till självbestämmande garanteras.

Konflikterna mellan PYD och KNC blyttbelyser ytterligare en aspekt av demokratisk konfederalism: hur den ska förhålla sig till andra kurdiska rörelser. Samexistens och pluralism är centrala teman i ideologin. Samtidigt motsätter den sig alla hegemonisträvanden. ”I demokratisk konfederalism finns inget utrymme för några former av hegemoniska strävanden. Detta gäller särskilt inom det ideologiska fältet. (...) Varje form av uttryck som går bortom gränserna för demokratisk självorganisering skulle innebära att dra självorganisering och yttrandefrihet ad absurdum”, skriver Öcalan i Demokratisk konfederalism.

Frågan är vad som ska ses som ”hegemoniska strävanden” inom det ideologiska fältet och vilka institutioner som avgör det. Var går de gränser för den demokratiska självorganiseringen

som pamfletten hänvisar till? Det är sant att intressanta former av lokal gräsrotsdemokrati växt fram i Rojava men samtidigt är vitala funktioner monopoliserade av PYD. Frågan är om det finns utrymme för någon självorganisering bortom eller rent av i opposition mot partiets kontroll.

Öcalan föreställer sig att demokratisk konfederalism är ett alternativ för alla majoritetsgrupper i Mellanösterns olika områden, till exempel perser, turkmener och assyrier. Självorganiseringen tycks hela tiden baseras på etnicitet och kulturell samhörighet. I pamfletten går han igenom olika folkgruppers kännetecken och varför de skulle gynnas av en demokratisk självorganisering. Det går inte att undgå att notera att folkgrupperna beskrivs generaliserande och efter en inbördes rangordning där kurder och perser uppvärderas och araber och turkmener nedvärderas. Kontrasten mellan hur Öcalan beskriver den kurdiska civilisationen respektive det arabiska samhället är slående. ”En religiöst motiverad stammationalism tillsammans med ett sexistiskt patriarkalt samhälle genomsyrar alla områden av [det arabiska] samhället och det resulterar i en distinkt konservatism och slavisk lydnad”, skriver han.

Frågan är om denna etniska rangordning slår igenom i hur PYD praktiserar idéerna. Kulturella och demokratiska rättigheter för araber, assyrier och andra folkgrupper garanteras i Rojovas konstitution. Alla folkgrupper ska representeras i styret och bland de väpnade styrkorna. Samtidigt finns det trovärdiga uppgifter från bland andra Amnesty international om att PYD-styrkor i spåren av striderna mot IS demolerat flera byar som domineras av araber och turkmener.

Öcalan uppmuntrar majoritetsbefolkningar att grunda egna kantoner. Det är inte uteslutet att det synsättet öppnar för en våldsamt kamp om majoritetskontroll över olika områden. I norra Irak finns tydliga tecken på att det kurdiska regionala styret påverkar den etniska sammansättningen för att expandera territorium för en framtida kurdisk stat. Det går inte att avfärda risken att det i spåren av striderna mot IS blir mer acceptabelt med en expansiv kurdisk nationell agenda även i Syrien.

Det som talar mot omfattande etniska motsättningar i norra Syrien är att YPG/YPJ:s styrkor gått samman med flera arabiska FSA-enheter i en USA-stödd koalition mot IS kallad Syrian democratic forces SDF. Detta tillsammans med att YPG/YPJ redan samordnar med amerikanska flygbombningar mot IS sätter fokus på en annan aspekt.

När USA invaderade Irak 2003 skedde det med stöd av kurdisk Peshmerga-milis i norr. Kurderna kunde flytta fram sina positioner i det nya amerikanskstödda styret i Irak. De kunde därmed etablera det kurdiska regionala styret KRG som öppnade upp oljefälten i norra Irak för utländska investerare. I Iraks fall har det visat sig att en genväg till kurdiskt självstyre gått genom imperialismen.

Det går inte att förneka att Rojovas framväxt krävde en total kollaps för Syrien. Det går inte heller att förneka att dess oberoende delvis garanteras av amerikanska bombningar och nu även förtäckta vapenleveranser. Det är också väl känt att PYD samtidigt har goda kontakter med Moskva och ser med förhoppningar på Rysslands förmåga att motarbeta turkiskt inflytande i Syrien.

Det går därför inte att blunda för att PYD – liksom många andra krafter i Syrien – också används som en bricka i ett geopolitiskt spel. Det är med all säkerhet av nödvändighet och överlevnad men samtidigt kan det underminera Rojovas utsikter som progressivt alternativ. Det är rimligt att ställa frågan: varför skulle USA eller Ryssland stödja byggandet av ett radikalt politiskt alternativ i Mellanöstern?

Avsikten med den här texten är inte att avfärda betydelsen av Rojava eller vikten av att stödja kurdernas kamp mot det bestialiska och rasistiska IS. Det är inte heller att försöka befläcka

kurdernas legitima strävan efter rätten att bruka sitt språk och utöva sin kultur samt rätten att styra över sitt eget öde. Poängen är att Rojava inte är en projektionsyta för den europeiska vänsterns förhoppningar och föreställningar utan måste analyseras på sina egna premisser. En början kan vara en faktisk läsning av PKK:s idéer tillsammans med en självständig undersökning av ekonomiska, sociala och politiska förhållanden. Den praktiska solidariteten med Rojava är ett exempel vänstern inte kan följa för noga. Men styrkan hos vänstern ligger i en praktik väl förankrad i politisk teori och analys. Detsamma gäller i Mellanöstern.

Hopp och förtvivlan i Erdoğan's Turkiet

Per Leander

Internationalen 18/12 2015

För Turkiet blev 2015 ett år som till en början präglades av hopp och därefter förtvivlan. Först såg det nämligen ut som att den allt mer auktoritära ledaren Recep Tayyip Erdoğan – som genom det konservativa partiet AKP styr Turkiet sedan 2002, både som premiärminister och president – äntligen skulle stoppas.

Redan 2013 hade det uppstått en enorm proteströrelse mot Erdoğan, med stora demonstrationer och torgockupationer. Men rörelsen krossades brutalt av regimen. Oppositionella fängslades eller rent av dödades, och Erdoğan inledde en massiv förföljelsekampanj mot regimkritiska journalister och mot fri media.

Men i det turkiska parlamentsvalet sommaren 2015 gick Erdoğan's parti AKP bakåt och förlorade för första gången majoriteten i parlamentet. Dessutom gjorde det nya prokurdiska vänsterpartiet HDP en stor valframgång och fick 13 procent av rösterna.

Erdoğan vägrade dock att se sig besegrad. Han utlyste nyval med hänvisning till att inget parti hade majoritet för att kunna bilda regering. Samtidigt bröt Erdoğan den tidigare vapenvilan med kurdiska PKK-gerillan, och under förevändning av krig och terrorhot såg han till att HDP:s politiker och anhängare utsattes för brutala attacker, inte bara av polis och militär, utan också av fascister och andra turkiska nationalisterna som eggades till att begå våldsdåd mot kurderna.

Taktiken lyckades och i den nationalistiska yran vid nyvalet som hölls i november fick Erdoğan och AKP egen majoritet igen och möjlighet att regera vidare. Eftersom Turkiet är en viktig allierad för EU, USA och Nato ser västmakten mellan fingrarna på Erdoğan's maktmissbruk, förföljelser av oppositionella och inskränkningar i yttrandefriheten.

När året går mot sitt slut har EU dessutom bestämt sig för att ge Erdoğan's regim 30 miljarder kronor (Sverige bidrar med 700 miljoner) för att stoppa flyktingar från att ta sig till Europa.

Offensiv

Erdoğan's våldsvåg fortsätter

Kristofer Lundberg

Offensiv 20/12 2015

Sju personer dödades av turkisk säkerhetspolis och militär i Diyarbakır måndagen den 14 december. Den turkiska statens väpnade gren visar upp en total hänsynslöshet när den med våld och skarp ammunition går till angrepp i de kurdiska städerna. Det är en totalitär regim som nu kraftsamlar för att ta död på det hopp som har tänts av det prokurdiska vänsterpartiet HDP.

De sju döda är de senaste efter en månad av våld och mord anstiftade av den turkiska staten.

Befolkningen i Diyarbakır har tröttnat på det statliga våldet och utgångsförbudet och gick man ur huse för att fredligt protestera. Demonstrationen organiserades av prokurdiska HDP. Ännu sörjer människor den mördade människorättsadvokaten Tahir Elci och de nya offren skapar en otrolig vrede i Bakur och Turkiet.

Bepansrade fordon har intagit Diyarbakırs gator som skjuter tårgas och vattenkanoner mot sörjande demonstranter som trotsar utgångsförbudet.

Terrorn från den turkiska staten mot kurderna fortsätter.

De bepansrade vagnarna möttes av gatsten när demonstranter försökte försvara sig. Ungdomar har börjat bygga barrikader i gränder och på gator för att hindra statens framryckning.

En lokal strejk är nu utlyst i regionen som innebär att studenterna har lämnat universiteten, bussarna står stilla, soporna inte hämtas och butiker som håller stängt.

I Şırnakprovinsen uppmanade den turkiska staten de turkiska statsanställda att lämna regionen innan de utlyste utgångsförbud och gick in med polis och militär.

När lärarna började lämna staden insåg befolkningen vad som skulle ske och långa köer bildades till butiker och bagerier för att hamstra mat och vatten.

Städerna Cizre och Silopi har ställts under skarp bevakning med stridsvagnar på gatorna. Utegångsförbud har också på nytt påtvingats Nusaybin sedan måndag. Fyra kurder dödades i Mardin.

Sedan i augusti har den turkiska staten utlyst inte mindre än 52 utgångsförbud i de kurdiska områdena med totalt 1,3 miljoner invånare.

Ett stort ansvar vilar nu på den turkiska fackföreningsrörelsen att ge sitt stöd till sina klassbröder och systrar i den kurdiska regionen. De bör utlysa politiska strejker och massprotester i hela Turkiet för att bryta belägringen av Bakur. HDP:s framgångar visar den potential som finns för bygget av ett nytt vänsterblock mot regeringen och kapitalismen, vilket kan förena turkiska och kurdiska arbetare.

HDP, vänstern och sociala rörelser gör nu vad de kan för att organisera motståndet mot denna mördarregim.

”Utegångsförbud har deklarerats för att neutralisera terroristiska separatistgrupper”, lyder regeringens förklaring. Men det är Erdoğan och AKP som har avbrutit vapenvilan med PKK sedan i juli och bär det fulla ansvaret för utvecklingen.

Erdoğan utdelar en kollektiv bestraffning mot de städer som gav HDP en majoritet av rösterna. Så länge som Turkiet ockuperar och belägrar den kurdiska regionen är befolkningens självförsvar fullt legitimt, också ett väpnat sådant. Det är varje folks rätt att försvara sig då de angrips.

Proletären

”AKP-regeringen är västs marionett”

Patrik Paulov Mounir Rabhi Hallner

Proletären 9/12 2015

– Turkiet är ett himmelrike för kapitalisterna. Med de syriska flyktingarna får vi en stor reservarmé som får arbeta under slavliknande förhållanden, säger kommunisten Ahsen Akdal.

Vad säger Kommunistiska partiet i Turkiet om den inhemska repressionen, nedskjutningen av det ryska planet och AKP-regeringens smutsiga inblandning i Syrien? *Proletären* möter kommunisten Ahsen Akdal i Istanbul

På väg ner till färjan i Eminönü passerar jag Hagia Sofia och Topkapipalatset. Färjan leder mig från Europa till Asien. Det är min femte dag i Istanbul.

På kajen möts jag av Ahsen Akdal, medlem i turkiska Kommunistiska partiets (KP) internationella byrå. Via tungt trafikerade gator och trånga gränder med ett myllrande folkliv, visar han mig till kulturcentret Nazem Hekmat.

På Arlanda nåddes jag av nyheten att Turkiet skjutit ned ett ryskt plan i Syrien. När jag landade i Istanbul hade Nato redan hunnit sluta upp bakom Turkiet.

– Det är fortfarande inte klart vilka motiv AKP hade för att skjuta ned det ryska planet. Rysk-turkiska ekonomiska relationer utgjorde tidigare ett hinder för Ryssland att avancera mot den turkiska gränsen i Syrien. Nedskjutningen och mordet på den ryska piloten har tydligt visat på Erdogans och AKP:s stöd till islamistiska terrorister, säger Ahsen Akdal.

– I Wienförhandlingarna om Syrien har Turkiet ett svagt kort, AKP och Turkiet har inte lika stort handlingsutrymme som de övriga imperialistiska länderna. Kanske kan det ses som ett desperat försök att vinna fördelar, men det blev ett försök som i så fall misslyckades.

Dag två i Turkiet fängslades två kända journalister anklagade för spioneri efter att ha skrivit om hur turkiska vapen smugglats till syriska ”rebeller”.

– Turkiet styrs idag av ett gäng. Vi har inga demokratiska rättigheter. Turkiet har alltid varit repressivt mot oppositionella. Under åren med AKP vid makten, särskilt efter 2007 har detta ökat. Flera hundra journalister sitter fängslade. Men det här fallet är också kopplat till Syrien. Den turkiska säkerhetstjänsten smugglade vapen till Syrien, men armén stoppade transporten, vilket gjorde att nyheten kom ut. I Turkiet blev det dock ett förbud mot att publicera uppgifterna, berättar Ahsen Akdal.

– Det är intressant att fängslandet kommer nu, dagen efter nedskjutningen av det ryska planet. Det verkar som om AKP försöker sopa igen spåren. Vår tidigare chefredaktör, Hafize Kazci, är också åtalad då vår tidning SoL publicerade uppgifter om vapenleveransen till Syrien. AKP har definitivt blivit trängda den senaste tiden. Vi har märkt ett ökat sug bland unga att göra något, att organisera sig, och vi har fått fler medlemmar.

Vi dricker te och jag frågar hur han ser på Turkiets roll i ett större sammanhang.

– Den turkiska borgarklassen har sedan länge slutit upp bakom den västerländska imperialismen. Det har funnits element, inom staten och armén, som varit för ett mer euroasiatiskt samarbete, men dessa har försvagats. Ryssland och Kina har blivit starkare och vi har också närheten till Iran att ta hänsyn till. Putin har ökat i popularitet även i Turkiet, men som kommunister förhåller vi oss dock skeptiska till Ryssland och Putin idag. Vi ser Ryssland av idag som ett kapitalistiskt land, med litet hopp för arbetarklassen i stort, svarar han.

Syrien är givetvis ett hett ämne för Turkiet. Ahsen Akdal talar om en kapplöpning där alla försöker flytta fram sina positioner. Turkiet har länge velat ha en ”säkerhetszon” längs gränsen, Rysslands militära deltagande har gjort tydligt att USA med dess koalition inte gjort något seriöst för att stoppa IS, Tyskland, Storbritannien och Frankrike har sina intressen.

– Det återstår att se vad Wienförhandlingarna kan leda till. Om det blir fred är den stora frågan vems fred det blir. Vem tjänar på det? Imperialismen har länge verkat för ett konstant tillstånd av instabilitet. Vi vet alla att imperialismen stött extremistiska grupper i Syrien och sedan 2011 har det varit mycket tydligt.

Dag tre i Turkiet mördas en advokat känd för att ha försvarat kurdernas rättigheter, varpå demonstrationer på Taksimtorget möts med tårgas och vattenkanoner.

Den fjärde dagen träffar EU och Turkiet ett avtal angående ”flyktingströmmen” till Europa. 30 miljarder kronor ska Turkiet få för att stänga gränserna. Jag frågar Ahsen Akdal hur han ser på avtalet.

– Längre har lidandet i Syrien varit långt borta från Europa, men de senaste månaderna har flyktingströmmen ökat. Nu mutar väst återigen sin marionett i regionen, AKP, att ta hand om problemet. Erdogan krävde i sin tur pengar från Merkel och utövade en slags utpressning mot EU. Turkiet har finansiella problem då enorma summor spenderats på kriget i Syrien, berättar Ahsen Akdal.

– Vi har två miljoner syrier i Turkiet som behöver integreras. Tyskland verkar vilja ta emot ett stort antal syrier, om man får välja vilka. De med utbildning ska plockas ut. Kvar i Turkiet, som redan är ett himmelrike för kapitalisterna, får vi en stor reservarmé som får arbeta under slavliknande förhållanden. Borgarna tvekar inte ens att öppet medge det. Vi riskerar att nationalismen ökar, att arbetsrätt urholkas än mer och att flyktingarna exploateras flera gånger om.

– **AKP är ett islamistiskt parti.** De senaste fem, sex åren har detta märkts mer och mer. Bland flyktingarna diskrimineras de med ickesunnitisk tro, i flyktinglägren har AKP köpt röster och vi har också tagit emot många som stödjer IS.

Den sjätte dagen exploderar en bomb vid en tunnelbanestation.

Terrordömda var vapenbröder med svenskstött opposition

Patrik Paulov

Proletären 15/12 2015

De två dömda var knutna till en väpnad grupp vid namn Jaish al-Muhajireen wal-Ansar. Gruppen anslöt sig i höstas till al-Qaidas officiella gren i Syrien. (Bilden ovan från Polisen)

Den uppmärksammade terroristrättegången slutade i fällande dom för de båda åtalade göteborgarna. Det finns en avgörande fråga i fallet som ingen nämner. Den terroristorganisation i Syrien som de dömda tillhörde krigar sida vid sida med den syriska opposition som Sverige stödjer.

Göteborgs tingsrätt gick på åklagarens linje. 32-åringen och 30-åringen anses ha varit delaktiga i avrättningen av två män norr om Aleppo våren 2013. De dömda var enligt åklagaren knutna till en väpnad grupp vid namn Jaish al-Muhajireen wal-Ansar. Bland bevisen finns bilder där svenskarna poserar med gruppens dåvarande ledare.

Jaish al-Muhajireen wal-Ansar är en sunniextremistisk organisation i samma tradition som al-Qaida och Islamiska staten. Den leds av tjetjener och sägs bestå av enbart ickesyrier. I september i år anslöt sig gruppen officiellt till Jabhat al-Nusra, som är al-Qaidas officiella gren i Syrien.

Om vi frågar Sveriges regering eller svenska riksdagspolitiker lär alla samstämmt för-döma Jaish al-Muhajireen wal-Ansar och de många andra al-Qaidainfluerade grupper som härjar i Syrien.

Men fakta är att dessa grupper är vapenbröder med Sveriges ”vänner” i Syrien. Fakta är att Jaish al-Muhajireen wal-Ansar krigar sida vid sida med den syriska ”demokratikämpande” opposition som så sent som 1 december mottog drygt 15 miljoner kronor i bistånd från Sverige.

Låt oss ta ett aktuellt exempel på detta.

Våren 2015 genomförde de väpnade grupperna en framgångsrik offensiv i Idlibprovinsen. I ett uttalande från Syriska nationella koalitionen 28 april hyllades rebellernas ”ärorika” och ”heroiska” seger över den syriska regeringsarmén.

”Rebellkrigare har befriat staden Idlib, Bosra al-Sham, Jisr al-Shugour, stora delar av Al-Ghabslätten och är nu nära att befria hela Dara’a och Idlibprovinsen”, sade koalitionen president Khaled Khoja i uttalandet.

Khoja och andra företrädare för koalitionen ses av Sverige som blivande ledare för Syrien. Koalitionen innehar också styrelseordförandeposten i Syrian Recovery Trust Fund (SRTF), som är den biståndsfond som Sverige stött med 57 miljoner kronor sedan 2013.

Vilka är då de ärorika heroiska befriare som hyllas av den Sverigestödda oppositions-presidenten?

Bland dem som deltog i offensiven fanns oppositionens väpnade gren Fria syriska armén. Men det är allmänt känt att det är andra krafter som dominerar på marken i Syrien. När den av Khoja nämnda staden Jisr al-Shugour ”befriades” rapporterade exempelvis Sveriges Radio 30 april att den intagits av *”hårdföra rebellgrupper som till exempel Nusrafronten med band till al-Qaida”*.

Också de terrordömda göteborgarnas organisation Jaish al-Muhajireen wal-Ansar deltog i den gemensamma rebelloffensiven. Det bekräftas av bland andra webbtidningen The Long War Journal, vars kartläggning av terrororganisationer ofta återges i media i USA.

Att väststödda ”moderata” rebeller strider sida vid sida med al-Qaidaterrorister var ett centralt argument från försvars-advokaterna vid en uppmärksammat rättegång i London i juni i år. Parallellerna till det aktuella målet i Göteborg är uppenbara.

Den åtalade i London var en 37-årig svensk medborgare som gripits på Heathrows flyg-plats. Enligt åklagaren hade svensken begått terroristbrott i Syrien efter att ha anslutit sig till Jaish al-Muhajireen wal-Ansar (i brittisk media kallat Kataib al-Muhajireen). Bland bevisen fanns bilder där 37-åringen poserade med vapen vid döda kroppar.

Medan åklagaren lyfte fram de grova brotten vände försvarsadvokaterna blickarna mot den brittiska staten. De framhöll att Storbritannien pumpat in vapen och annat stöd till väpnade grupper i Syrien som på marken stred tillsammans med Jaish al-Muhajireen wal-Ansar och liknande extremistister. Det vore därför ”en skymf mot rättvisan” att låta rättegången fortsätta, hävdade advokaterna.

Det slutade med att åtalet lades ner och den misstänkte släpptes fri.

”Det är tydligt att det absurda i att skicka någon i fängelse för att den gör vad ministrar och säkerhetstjänsten själva sysslade med blev för mycket”, skrev Seumas Milne i brittiska The Guardian 3 juni.

Det finns mycket att diskutera kring terrordomen i Göteborg. Kommer den att avskräcka andra från att resa till kriget och ansluta sig till al-Qaida eller IS? Kommer den att utnyttjas för att driva igenom nya terrorlagar som har andra reaktionära syften än att bekämpa terrorism? Kommer bevisen att hålla i Hovrätten?

Men vi menar att frågan måste lyftas till att handla också om Sveriges smutsiga roll i Syrienkriget.

Alla verkar vara överens om att Jaish al-Muhajireen wal-Ansar är en brutal terroristorganisation. Vad ska man då säga om att Sverige ekonomiskt och politiskt stödjer den opposition som krigar tillsammans med dessa halshuggande extremister?